

ВАЛАНТЕН
МЮСО

КРЪГЪТ
НА
НЕВИННИТЕ

Превод от френски
Недка Капралова

На Елен

Съдържание

Пролог 9

Първа част
Мъртвите в нас / 13

Втора част
Innocentium orbis / 137

Трета част
Левиатан / 207

Епилог 255

Благодарности..... 260

*Сред всички други чудеса на етруския народ,
кръгът на невинните си остава
най-загадъчното и неясното.*

Цицерон, За гадателството

Пролог

Облечен в бермуди и фланелка, той удряше и удряше, без да спира, без да даде на сърцето си време да се успокои. Юмруците му се редуваха с точността на часовникови стрелки, но с ритъм, който с нищо не можеше да се сравни. Боксовата круша от еластична кожа поемаше ударите със същото темпо, така че движенията ѝ не можеха да се проследят много отчетливо.

Удряше с цялата ярост, насъбрала се в корема му. Това беше единственият начин, който беше намерил, за да изпразни напълно главата си. Достигнал до края на изтощението, вече мислеше единствено за целта пред себе си – въображаем противник, върху когото да излее ожесточението си.

Юношата спря и дълбоко си пое дъх. Тениската му беше мокра и големи потни кръгове се бяха очертали под мишниците му. Позволи на погледа си да се отпусне и огледа огромната зала за тренировки. Гимнастическият салон на лиця беше празен. В този час – петък вечер, никога нямаше много хора, защото повечето ученици вече бяха заминали за почивните дни и не се застояваха дълго в сградите. Случваше му се да срещне само неколцина от пенсионерите, които се възползваха от спокойствието в края на седмицата, за да потренират и поне за малко да избягат от учебниците по математика и литература.

Той винаги намираще време да дойде, за да се освободи върху боксовите круши от натрупаното напрежение. Понякога просто отиваше навън да тича покрай алеите за разходка.

Останало почти без сили, момчето махна боксовите си ръкавици, после за последен път удари крушата, която бавно се разклати на сребристите си вериги като обесен, изложен пред очите на тълпата. Младежът избърса челото си с една кърпа и се запъти към съблекалните.

От няколко минути, скрит в един тъмен ъгъл на входа на салона, ТОЙ го наблюдаваше. Беше го наблюдавал как изразходва силите си – потен, задъхан, страдащ, ръмжащ, как продължава да блъска с всички сили и тогава, когато човек можеше да си помисли, че е напълно изтощен, как удря още по-ожесточено, когато изглеждаше, че е на път да се строполи. ТОЙ почака малко, после мълчаливо прекоси залата под високия таван, оборудван с мощни неонов лампи. Стъпките му леко се плъзгаха по пода от светло дърво. Тръгна по слабо осветения коридор, водещ към душовите, после за миг спря на прага на мъжката съблекалня. През полуотворената врата чу шуртенето на водата. Пое си дълбоко дъх и влезе в помещението.

Покрай стените на съблекалнята, чийто под беше облицован с големи плочки в синьо и бяло, бяха наредени малки дървени пейки.

Никой.

На първата пейка вдясно имаше спортен сак „Адидас“, скрит наполовина под една кърпа. На земята се търкаляха стари маратонки и чорапи, почернели на петите. Вляво широк отвор в стената водеше към душовите.

ТОЙ бавно се приближи, наведе глава и го видя.

Голо и обърнато с гръб, само в голямото квадратно помещение, момчето стоеше под душа, а тялото му се очертаваше като тъмен силует под струите вода.

Нито една жива душа не се вижда наоколо. Отлично.

Явно беше, че юношата е редовен посетител на спортните зали. Раменете му бяха широки – мускулите му бяха големи и силни, но хармонично развити. Правилно очертаният му гръбнак правеше тялото му още по-красиво.

Момчето се миеше от положените усилия, изглеждаше така, сякаш след изтощителната тренировка се отдава на някакво пречистване. Не мислеше – под горещината и шума на шуртящата вода – и сигурно беше неспособно да отгатне и най-слабото присъствие зад гърба си.

Известно време ТОЙ го наблюдава мълчаливо, пъхна ръка в джоба си и извади оттам ловен нож с плоска дръжка, от едната страна острието беше назъбено като трион. Няколко секунди повъртя между пръстите си оръжието с масивна стоманена

дръжка, после го прибра. Моментът още не беше настъпил. Не, нещата не трябваше да станат по този начин.

Без да се колебае, се върна назад и излезе през централната врата.

* * *

Преметнал сака на рамо, юношата излезе от гимнастическия салон.

Навън нощната тъмнина се беше спуснала почти напълно. Осветлението в лиця беше намалено до минимум и едва-едва се различаваха само сенките на зданията, открояващи се на фона на тъмносиньото небе. Момчето пъхна ръце в джобовете на якето си. Не че беше толкова студено, но върховете на пръстите му мръзнеха. Спортната зала беше част от комплекса на учебното заведение, но трябваше да се изкачи една стълба и след това да се изминат дълги коридори, за да се стигне до нивото, където беше входът на лиця.

Юношата изкачи тичешком студените каменни стъпала, краката му все още тежаха след тренировката, но изобщо не се чувстваше преуморен. Душът го беше ободрил. Тръгна по външната галерия, оградена с парапет от ковано желязо. На десетина метра от него по посока на главния вход се показва малката кула, украсена с часовник, която придаваше на училището неговия толкова специфичен вид.

Имаше достатъчно време да разбере какво му се случва.

Отначало усети болка ниско в гърба. Не някаква нетърпима болка, не... Просто топлина, която се разтваряше в него като венчето на цвете. За миг си помисли, че е мускулна крампа. Юношата се обърна назад и това, което видя, го вледени от ужас.

Една масивна сянка го прониза с ужасяваща сила. Беше толкова наблизо, че можеше да усети миризмата и дъха ѝ. Струваше му се, че вдишва потта на разярен бик, на животно, излязло от най-лошите му кошмари. Усети как краката му се огъват, но сянката го държеше и не му позволяваше да падне. Тази здрава ръка обаче не беше ръката на приятел, беше от ония, които държат давящия се под водата.

Силуетът се вгледа в него, но той вече не беше в състояние да различи чертите на лицето му. Виждаше само едно ужасно, черно лице.

Вторият удар попадна право в черния му дроб. Кръвта бликна и този път цялото му тяло грохна – прекалено тежко за силите, които го напусаха. Но сянката не беше приключила и като хвана мъртвата тежест под мишниците, хвърли тялото през парапета. Юношата се прекатури като през парапета на кораб. Падането беше бързо и силно. Тялото се разби на шест-седем метра по-долу с ужасяващия глух шум на разкъсана плът.

Сянката се наведе над балюстрадата, за миг се вгледа в трупа, после изчезна в непрогледната тъмнина на нощта.